

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Obec Moravany**, se sídlem Střední 28, Moravany, zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 643/9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **MOOD International, s. r. o.**, se sídlem Šoustalova 45, Brno, zastoupena JUDr. Zdeňkem Daňhelem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, 2) **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, 3) **Ing. J. M.**, 4) **L. N.**, 5) **J. J.**, 6) **E. J.**, 7) **P. V.**, 8) **A. V.**, 9) **MUDr. J. K.**, 10) **Ing. J. K.**, 11) **Ing. H. K.**, 12) **Ing. Z. P.**, 13) **Bc. J. P.**, 14) **Ing. M. P.**, 15) **P. L.**, 16) **Z. L.**, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení MOOD International, s. r. o. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 102/2007 – 168,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Stěžovatel MOOD International, s. r. o. **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 2856 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce – advokáta JUDr. Radka Ondruše.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) rozsudkem ze dne 12. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2007 - 91, zrušil k žalobě Obce Moravany rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu (dále též „krajský „úřad“) ze dne 20. 4. 2007, č. j. JMK 11337/2007, kterým bylo 1) jako nepřipustné zamítnuto odvolání J. J., E. J., M. M., Mgr. P. M., Ing. L. P., Mgr. D. P., Z. P.,

J. P., Z. L., P. L., Ing. M. P., Ing. J. K., Ing. H. K., MUDr. J. K. a MUDr. M. K. proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 11. 2006, č. j. SÚ/39390-06/1646-2006/KUP, jímž tento stavební úřad umístil stavbu výrobního objektu na pozemku parc. č. GP 1033, p. č. 1504/1 v katastrálním území Moravany u Brna, 2) změněno toto prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu v části obsahující informace o čísle dotčeného pozemku a doplněno o další podmínky pro umístění stavby a 3) v ostatním bylo odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Krajský soud současně tímto rozsudkem vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu. Správní soud vyšel při svém rozhodování především ze zjištění, že v průběhu správního řízení byly předloženy dvě rozdílné projektové dokumentace, přičemž v půdorysu pozdější projektové dokumentace (4/2006) je již namísto dřevodílny zanesena slévárna. Žalovaný správní orgán nezohlednil opakovaný nesouhlas žalobce s výstavbou slévárny, ani neposoudil její soulad s cíly a záměry územního plánování. Stavební úřad, jakož i žalovaný správní orgán, tedy neměly pro vydání územního rozhodnutí zákonem stanovené podklady, nezajistily ani soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy a dalších podkladů nezbytných pro vydání územního rozhodnutí. Krajský soud dospěl na základě skutkových zjištění k závěru, že stavební úřad, i žalovaný krajský úřad zjevně překročily meze správního uvážení v otázce veřejného zájmu na umístění stavby slévárny na předmětném pozemku.

Ke kasační stížnosti podané osobou zúčastněnou na řízení, společností MOOD International s. r. o., Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2008, č. j. 7 As 36/2008 - 149, uvedený rozsudek krajského soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 31 Ca 102/2007 - 91, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Kasační soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí krajský soud přezkoumal nad rámec uplatněných žalobních bodů, čímž porušil dispoziční zásadu přezkumu ve správním soudnictví. Krajský soud novým rozsudkem ze dne 29. 4. 2009, č. j. 31 Ca 102/2007 - 168, napadené správní rozhodnutí opětovně zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že žalovaný správní orgán se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, v nichž odvolatel poukazoval na rozpor správního rozhodnutí s veřejným zájmem, zejména na rozpor umístění stavby se změnou územně plánovací dokumentace obce Moravany. Pro vydání napadeného správního rozhodnutí žalovaný nezajistil ve smyslu § 37 odst. 3 a § 39 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), soulad předložených stanovisek, neboť není zřejmé ke které projektové dokumentaci se správní orgány vyjadřovaly, jakož i soulad s cíly a záměry územního plánování. Na základě uvedených skutkových zjištění správní soud dospěl k závěru, že stavební úřad, jakož i žalovaný správní orgán zjevně překročily meze správního uvážení v otázce veřejného zájmu na umístění stavby slévárny na předmětném pozemku.

Proti tomuto novému rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení, společnost MOOD International, s. r. o. (dále jen „stěžovatelka“), opětovně kasační stížnost a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka především namítá nedostatek žalobní legitimace žalobce ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., neboť žalobce v žalobě netvrdil, že by byl přímo zkrácen na svých právech nebo že by byla jeho práva v předcházejícím řízení porušena úkonem správního orgánu. Tvrdí, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího

správního soudu, neboť tento správní soud opětovně vyhledával možné nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, aniž by tyto byly namítány žalobními body. Krajský soud konkrétně projednal žalobu v rozsahu, ve kterém ji žalobce skutkově a právně neodůvodnil a v řízení se zabýval námitkami, jež žalobce vznesl v řízení před žalovaným správním orgánem, a nikoliv v žalobě. Krajský soud tedy opakovaně rozhodl mimo meze a rozsah žalobních bodů, i když byl povinen přezkoumat pouze ty žalobní body, které Nejvyšší správní soud vymezil ve svém zrušujícím rozhodnutí. Žalobce také k uvedeným žalobním bodům nenavrhл provedení jakéhokoliv důkazu a rovněž ani neoznačil konkrétní právní předpis, který byl vydáním napadeného správního rozhodnutí porušen. Krajský soud proto v souladu s dispoziční zásadou nemohl takové žalobní body posoudit jako důvodné. Uplatněným žalobním bodům je pak třeba vytknout nedostatečnou skutkovou konkretizaci, absenci předmětného právního předpisu, který má být porušen a nedostatek důkazních návrhů. K argumentaci žalobce, že měl být upřednostněn záměr, který byl započat dříve, je třeba uvést, že řízení o umístění předmětné stavby bylo zahájeno podáním dne 4. 7. 2006, přičemž žalobce požádal o posouzení změny územního plánu až podáním ze dne 12. 12. 2006. Žalobní námitky směřující do oblasti rozporu veřejného zájmu s probíhající změnou územně plánovací dokumentace je třeba označit za nepřípustné a nemající oporu v platné územně plánovací dokumentaci. Je tomu tak proto, že žalobce jako původce vlastní územně plánovací dokumentace tuto musí znát. V závěru stížnosti stěžovatelka namítá, že krajský soud v rozporu s pokynem kasačního soudu nerozhodl ani o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, vedené pod sp. zn. 7 As 36/2008. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl řádně všechny skutečnosti a podklady, na jejichž základě rozhodl a podrobně se vypořádal se všemi uplatněnými námitkami. Krajský soud se dle názoru žalovaného neřídil právním názorem nadřízeného orgánu a rozhodl tak v rozporu se zákonem.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu, který považuje za jasný, srozumitelný a přezkoumatelný. Především trvá na své žalobní legitimaci, což samo o sobě již plyne z obsahu žalobních bodů. Jako územně samosprávný celek je veřejnoprávní korporací v postavení právnické osoby, která zastupuje veřejné zájmy obyvatel obce. Napadené správní rozhodnutí, které nerespektuje územně plánovací dokumentaci a veřejný zájem porušuje výkon zastupitelské demokracie a staví zájmy jedince nad veřejný zájem deklarovaný územně samosprávným celkem. Zásadně nesouhlasí se stěžovatelčím tvrzením, že krajský soud je povinen přezkoumat pouze ty žalobní body, které Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozhodnutí vymezil, neboť krajský soud je oprávněn v rámci přezkumného řízení posuzovat napadené rozhodnutí z pohledu všech tvrzených žalobních bodů. Žaloba je dostatečně odůvodněná, jasná a splňuje zákonem stanovené požadavky srozumitelnosti. Od počátku je zřejmá účelovost rozhodnutí žalovaného správního orgánu, jemuž muselo být zřejmé, že veřejný zájem na nepřípustnosti zamýšlené stavby slévárny je evidentní. Žalovaný měl proto dané řízení přerušit, neboť v podobě změny územně plánovací dokumentace probíhalo řízení o předběžné otázce, kterou bylo vymezení veřejného zájmu na nepřípustnosti předmětné stavby. Jakkoliv stěžovatelka zpochybňuje jednotlivé tvrzené žalobní body, ke zrušení napadeného správního rozhodnutí postačuje prakticky každý z důvodů konstatovaných

krajským soudem samostatně (absentující stanovisko Jihomoravské plynárenské a. s., existence dvojí projektové dokumentace, záměrné předložení projektové dokumentace bez slévárny). Stěžovatelka navíc, i přes existenci pravomocného rozhodnutí, jímž jí Krajský úřad Jihomoravského kraje zakázal pokračovat v předmětné stavbě, ve stavební činnosti pokračovala. Žalobce proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal procesní předpoklady projednání kasační stížnosti a shledal, že stěžovatelka byla osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a kasační stížnost byla rovněž podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatelka obsahem své kasační stížnosti míří na kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto shledává kasační stížnost přípustnou (i s ohledem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. a/ s. ř. s.), neboť dospěl k závěru, že byly splněny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se nejdříve vyjádřit k otázce přípustnosti opakované kasační stížnosti v nyní projednávané věci. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak bylo již výše uvedeno, krajský soud v nyní projednávané věci rozhodoval znovu poté, kdy Nejvyšší správní soud z procesních důvodů zrušil jeho předchozí rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se kasační soud v předchozím řízení doposud věcně nevyslovil ke stížným námitkám stěžovatelky, je kasační stížnost podaná proti rozsudku krajského soudu přípustná. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, dostupný na www.nalus.usoud.cz, uvedl, že „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Účelem citovaného ustanovení je nepochybně to, aby se Nejvyšší správní soud znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro správní soud, a to v situaci, kdy se tento soud tímto právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení též na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýká krajskému soudu procesní pochybení, jako tomu bylo v nyní posuzované věci, by ve svých důsledcích, v rozporu s úmyslem zákonodárce, mohlo vést k odepření věcného přezkumu napadeného soudního rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítla nedostatek žalobní legitimace obce Moravany (§ 65 s. ř. s.), neboť tento účastník řízení v žalobě netvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

Tuto kasační námitku Nejvyšší správní soud neshledává důvodnou.

Obec Moravany byla na základě ustanovení § 34 odst. 3 stavebního zákona účastníkem územního řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí ze dne 6. 11. 2006, č. j. SÚ/39390-06/1646/2006/KUP, o umístění stavby výrobního objektu stěžovatelky. Toto ustanovení stavebního zákona zdůrazňuje postavení obcí v územním řízení pro případy, kdy obec není účastníkem řízení z titulu vlastnictví k předmětným pozemkům, avšak i přes tuto skutečnost má právo hájit důležité místní zájmy (např. plynoucí ze schváleného programu rozvoje územního obvodu obce apod.).

Žalobní legitimace je upravena v ustanovení § 65 s. ř. s.

Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, které je publikováno pod č. 906/2006, Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupné též na www.nssoud.cz, se kasační soud mimo jiné zabýval také otázkou žalobní legitimace podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Rozšířený senát konstatoval, že „ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. rozšiřuje žalobní legitimaci i na účastníky řízení před správním orgánem, kteří nejsou k žalobě legitimováni podle § 65 odst. 1 s. ř. s. - neboť předmět správního řízení se nedotýkal jejich právní sféry, ale právní sféry někoho jiného - pokud tvrdí, že postupem správního orgánu byli zkráceni na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“ Na rozdíl od žalobní legitimace podle odstavce prvního citovaného ustanovení, je základním předpokladem podle § 65 odst. 2 s. ř. s., účastenství v předcházejícím správním řízení. Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s. ř. s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se však účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem.

Jak již bylo výše uvedeno, obec Moravany v nyní projednávané věci byla již od počátku správního řízení účastníkem z titulu ustanovení § 34 odst. 3 stavebního zákona, aby mohla v řízení hájit důležité místní zájmy. Obec v takovém postavení tedy nejedná

z titulu vlastnických práv k případným pozemkům dotčeným ve správním řízení, nýbrž jedná v postavení územně samosprávného celku a hájí veřejné zájmy obyvatel obce. Z povahy projednávané věci a právě uvedeného je tedy naprosto zřejmé, že v případě obce Moravany je relevantní ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s., týkající se žalobní legitimace. Pro aktivní žalobní legitimaci obce jako účastníka správního řízení tedy není nezbytné, aby úkonem správního orgánu došlo k založení, změně, zrušení či závaznému určení práv a povinností přímo obce, jak stěžovatel v kasační námitce tvrdí. Ve smyslu ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. je obec žalobně legitimována z titulu ochrany veřejného zájmu, který je v projednávané věci deklarován mimo jiné i obsahem územního plánu, z něhož je zřejmé, že obec nemá zájem na výstavbě budov pro průmyslovou výrobu, která by nadměrně zatěžovala životní prostředí. Ve vztahu k uvedenému se proto Nejvyšší správní soud domnívá, že není rozhodné, zda byl započat dříve podnikatelský záměr nebo zájem obce na rozšíření obytné zástavby (též zejména s ohledem na nejasnosti předložené projektové dokumentace, k níž se obec Moravany vyjadřovala). V tomto smyslu lze též poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1764/2009,, v němž kasační soud konstatoval, že „*aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.*“

Obec Moravany se proto v souladu se zákonem domáhala - po vyčerpání řádných opravných prostředků - podáním správní žaloby ochrany práv ve správním soudnictví, a to těch, které hájí z titulu samosprávného územního celku. S ohledem na výše uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitku o nedostatku žalobní legitimace obce Moravany důvodnou.

Stěžovatelka v další části kasační stížnosti zásadně vytýká krajskému soudu, že se neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušovacím rozhodnutí. Tento nedostatek spatřuje ve skutečnosti, že krajský soud neprojednal v novém řízení pouze ty žalobní body, které kasační soud ve zrušujícím rozhodnutí vymezil, ale opětovně žalobu projednal mimo meze a rozsah žalobních bodů. Ve vztahu k uplatněným žalobním bodům pak namítá, že k jejich prokázání žalobce nenabídl žádné konkrétní důkazy ani označení právního předpisu, který měl být porušen. Žalobní bod, který byl krajský soud oprávněn projednat, spočívající ve výtce, že „*správní rozhodnutí je vydáno v rozporu s veřejným zájmem*“, však žalobce nijak blíže neodůvodnil, a proto ho nemohl krajský soud jakkoli posoudit.

Ani tato stížní námitka není opodstatněná.

K této skupině kasačních námitek považuje Nejvyšší správní soud za vhodné konstatovat, že kasačnímu soudu zásadně nepřísluší jakkoliv pozměňovat či upřesňovat obsah uplatněných žalobních námitek. Je zcela na vůli a aktivitě žalobce, jakým způsobem své námitky vůči napadenému správnímu rozhodnutí uplatní. Podání žaloby patří ke zcela zásadním dispozičním procesním úkonům sporné strany, do nichž soud nemá právo jakkoliv zasahovat. V tomto smyslu lze zmínit pouze povinnost správního soudu vyzvat žalobce k odstranění vad podání (§ 37 odst. 5 s. ř. s.), pokud podání obsahuje nedostatečně vymezené, avšak i přesto uchopitelné žalobní body, což však neznamená, že by správní

soud měl uvádět, jaká má být jejich konkrétní formulace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2008, č. j. 8 Ans 4/2008 - 167, dostupný na www.nssoud.cz). Kasační soud přezkoumává ke kasační stížnosti zákonnost rozhodnutí krajského soudu ve smyslu výše uvedeného, tedy způsob, jak se krajský soud vypořádal s žalobními body, ať již věcným či procesním způsobem, ale nepřísluší mu jakkoliv určovat jejich obsah. V nyní projednávaném případě proto Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku uložil krajskému soudu, aby se zabýval přezkumem napadeného rozhodnutí správního orgánu v mezích a rozsahu žalobních bodů, které byly uplatněny v žalobě, přičemž v rámci odůvodnění zrušujícího rozhodnutí kasační soud stručně shrnul obsah žalobního podání. Tato skutečnost však neznámá, že kasační soud v nyní projednávané věci, poukazem na obsah žalobního podání krajskému soudu, závazně určil, které žalobní body má přezkoumávat a které nikoliv. Toto je otázkou posouzení podmínek řízení a obsahu žalobního podání, které provádí správní soud příslušný k rozhodnutí věci, v nyní projednávaném případě Krajský soud v Brně.

Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž namítla nedostatečnou konkretizaci jednotlivých žalobních bodů, neboť v nich žalobce neoznačil právní předpis, který byl porušen, nenavrhla provedení důkazu a neuvedla skutečnosti, na jejichž základě tak tvrdí. Touto kasační námitkou stěžovatelka tedy vytýká krajskému soudu, že se takto neurčitými žalobními body neměl vůbec zabývat, přičemž jediný přezkoumání hodný žalobní bod dle stěžovatelky vymezil kasační soud takto: „správní rozhodnutí je vydáno v rozporu s veřejným zájmem.“ K „vymezování“ žalobních bodů v projednávané věci se Nejvyšší správní soud již výše vyslovil, a proto se bude věnovat již jen otázce nedostatečné konkretizace žalobních bodů, na níž stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala. Náležitosti žalobního podání ve správním soudnictví jsou určeny v ustanovení § 71 s. ř. s., přičemž žaloba, kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., musí obsahovat dle písm. d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. K požadavkům kladeným zákonem na náležitosti žalobního podání se Nejvyšší správní soud v rámci své konstantní judikatury také již několikrát vyslovil. Z rozhodnutí kasačního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42, dostupného na www.nssoud.cz, plyne, že *„za žalobní bod správní soudy považují každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že žalobce má napadené rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné“*. Pokud tedy lze alespoň v nejhrubších rysech dovodit námitku nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, je pak třeba, aby správní soud postupoval podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzval žalobce k doplnění náležitostí podání. V tomto smyslu lze též poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, publikované pod č. 534/2005, Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupné též na www.nssoud.cz, v němž kasační soud dospěl z závěru, že *„přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví – a stejně tak i jakýchkoliv jiných procesních úkonů účastníků řízení – naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Soudy jsou nezávislé a nestranné státní orgány, které usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech a které nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Při výkladu mezí práva na spravedlivý proces, stanovených soudním řádem správním (např. náležitosti žaloby, lhůta pro její podání, procesní podmínky), je v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nezbytné šetřit jejich podstaty a smyslu a*

nezneužívat je k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první.“

V nyní projednávané věci krajský soud žalobce k doplnění podání nevyzval, neboť shledal uplatněné žalobní body dostatečně konkrétní k tomu, aby je mohl věcně projednat a Nejvyšší správní soud nemá vůči tomuto právnímu závěru krajského soudu výhrady. Lze sice připustit, že žalobce mohl své námitky vyjádřit pregnantněji a použít zřetelnější argumentace, nicméně i přesto je z obsahu žalobních námitek dostatečně zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. V rozsahu kasačních námitek, které stěžovatelka uplatnila, se tedy v tomto konkrétním případě jedná o posouzení dostatečné konkretizace žalobního bodu uplatněného žalobcem v podání ze dne 5. 6. 2007 v bodě II. písm. a). Žalobce v uvedené části podání namítá, že správní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s veřejným zájmem. Tento rozpor spatřuje dle dále uvedeného zejména v tom, že umístění stavby není v souladu se změnou územně plánovací dokumentace žalobce (obec Moravany), kdy tato změna byla již ve stádiu souhlasného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Žalobce spatřuje ve vydání tohoto souhlasného stanoviska deklaraci veřejného zájmu na realizaci navržené změny územně plánovací dokumentace. Konkrétně namítá, že by došlo k nepřípustnému přiblížení slévárny k obytné zástavbě, přičemž by byl upřednostněn soukromý záměr podnikatelského subjektu před zájmem obce přes odpor jejího obyvatelstva. V souvislosti s již uplatněnou námitkou rozporu vydaného správního rozhodnutí s veřejným zájmem (v odvolání a ve vyjádření ze dne 11. 4. 2007), žalobce považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného za naprosto kusé a formální. Žalobce rovněž poukázal na rozpor správního rozhodnutí s ustanovením § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nedbal, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a nezjistil všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu důležité.

Z obsahu tohoto žalobního bodu je dle Nejvyššího správního soudu dostatečně zřejmé, že jádrem sporu je napadaný rozpor předmětného správního rozhodnutí s veřejným zájmem, který zde obec jako žalobce zastupuje, přičemž k námitce jsou dostatečně konkretizovány i skutkové okolnosti (vydání souhlasného stanoviska se změnou územního plánu obce Moravany; KÚ JMK ze dne 22. 12. 2006, č. j. 161752/2006). Žalobce poukázal i na rozpor napadeného správního rozhodnutí s relevantními ustanoveními správního řádu. Nejvyšší správní soud proto shledává stěžovatelčinu námitku spočívající v nedostatečné konkretizaci tohoto žalobního bodu, a tím i jeho neprojednatelnosti krajským soudem, za naprosto nedůvodnou. Ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu nelze upřednostnit v otázce přístupu ke spravedlnosti formalisticky přepjatý požadavek naprosto perfektní a pregnantní formulace žalobních bodů. Postačuje, pokud je z obsahu podání zřejmé, v čem žalobce spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a v případě nedostatečné konkretizace, pak správní soud žalobce vyzve k doplnění podání. V nyní projednávaném případě se však jedná o dostatečně formulovaný žalobní bod, jehož doplnění k výzvě soudu nebylo nutné.

Nejvyšší správní soud se proto bude v dalším zabývat stěžejní kasační námitkou, a to otázkou, zda se krajský soud řídil ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. závazným právním

názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozhodnutí kasačního soudu a zda projednal žalobní body v mezích a rozsahu, jak je žalobce uplatnil.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V předchozím řízení vedeném pod sp. zn. 7 As 36/2008 Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu z procesních důvodů, neboť krajský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádával s žalobními námitkami ve znění, které žalobce ve svém podání neuplatnil a nebylo zřejmé, na základě jaké úvahy se k posuzování takových skutečností dopracoval. I přes částečně věcně správný závěr rozsudku krajského soudu nemohl Nejvyšší správní soud – s ohledem na ustálenou judikaturu - akceptovat takovéto podání přezkumu žalobních námitek. V novém rozhodnutí však již krajský soud ozřejmil svoji úvahu a postup přezkumu žalobních námitek a zejména vyjasnil, jaké skutečnosti v posuzování otázky veřejného zájmu shledal rozhodnými. Vzhledem k tomu, že žalobce konkrétně namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního řádu, bylo podstatné pro posouzení projednávané věci znění uplatněné žalobní námitky „správní rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem“ (jak ji stěžovatelka sama označila) a vyjasnění pojmu veřejného zájmu ve vztahu ke konkrétním okolnostem projednávaného případu.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 věty první správního řádu, je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Krajský soud proto s ohledem na obsah žalobních námitek, kterými žalobce poukazoval na skutečnost, že shledal rozhodnutí správního orgánu v rozporu s veřejným zájmem (jak již namítal ve správním řízení ve vyjádření ze dne 11. 4. 2007 a v odvolání), provedl za účelem posouzení námitek a rozhodnutí ve věci definici neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek.“ Pro účely projednávané věci správní soud definoval veřejný zájem ve smyslu stavebního zákona zejména jako soulad záměru vyjádřeného projektovou dokumentací s územně plánovací dokumentací, cíly a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Stavební zákon konkrétně zmiňuje nutné zohlednění veřejného zájmu (v návaznosti na obecnou zásadu stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu) stavebním úřadem v § 39 stavebního zákona, v němž je stanoveno, že v územním rozhodnutí vymezí stavební úřad území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky k ochraně veřejných zájmů; jimi zabezpečí zejména soulad s cíly a záměry územního plánování ...(...). Nejvyšší správní soud proto považuje za stěžejní část rozhodnutí, v níž krajský soud podrobně vyložil, jaké skutečnosti je nutné zohlednit pro posouzení rozporu s veřejným zájmem. Krajský soud ve vztahu k definici veřejného zájmu objasnil, že pro posouzení rozporu správního rozhodnutí s veřejným zájmem, jež žalobce hájí, bylo nezbytné se zabývat projektovou dokumentací, jakožto jedním ze základních podkladů pro vydání územního rozhodnutí, v návaznosti na tuto skutečnost i souhlasem žalobce a

požadovanými podklady pro vydání územního rozhodnutí. Této úvaze krajského soudu a postupu při projednávání předmětného žalobního bodu nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu již ničeho vytknout. Pojem „veřejný zájem“ je totiž klasickým neurčitým právním pojmem, který proto musí být v případě potřeby blíže definován v každém jednotlivém řízení, aby bylo možné zohlednit konkrétní okolnosti projednávaného případu, neboť jeho obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Z povahy věci lze dovodit, že se jedná o takový zájem, který lze označit za obecný či veřejně prospěšný, případně za zájem společnosti jako celku a takový zájem nemůže být v rozporu s platnými právními předpisy. Veřejný zájem je doktrínou definován jako obecný zájem, veřejně, resp. obecně prospěšný, jehož nositelem je neurčitý, avšak rámcově určitelný okruh osob (viz Průcha, P.: Základní pojmy a instituty správního práva, Brno : Masarykova univerzita, 1998, str. 355), či jako ztotožnění s kategorií veřejného nebo obecného blaha (viz Eliáš, K.: Veřejný zájem (Malá glosa k velkému tématu), Ad Notam, 1998, č. 5, str. 104 - 105). Profesor Eliáš k tomu dodává, že veřejný zájem je dán tehdy, pokud se naplněním určitého účelu sleduje vyhovění životním potřebám širšího celku (např. státního, územního, sociálního). Obdobně definuje veřejný zájem taktéž judikatura českých soudů (nález Ústavního soudu ze dne 28. 3. 1996, sp. zn. I. ÚS 198/95, dostupný na www.nalus.usoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 - 164, dostupný na www.nssoud.cz).

Ve smyslu definice veřejného zájmu, kterou v nyní projednávané věci správní soud vyslovil, a již nelze ničeho vytknout, dospěl krajský soud k závěru, že projektová dokumentace je stěžejním podkladem v řízení o vydání územního rozhodnutí, ke které se jednotlivé dotčené orgány státní správy prostřednictvím svých stanovisek vyjadřují. Z těchto důvodů proto nelze v této věci přehlédnout, že ve správním spise jsou založeny dvě projektové dokumentace. Za situace, kdy pozdější projektová dokumentace s datem vyhotovení 4/2006 již na místo původně zanesené dřevodílky obsahuje slévárnu, nelze z obsahu správního spisu vysledovat, ke které projektové dokumentaci se jednotlivé dotčené orgány, žalobce nevyjímaje, vyjadřovaly. Tuto skutečnost v odůvodnění rozhodnutí uvedl i sám žalovaný a krajský soud v tomto shledal velmi závažný nedostatek, a to zejména s ohledem na ustanovení § 37 odst. 3 a § 39 stavebního zákona. Podmínkami uvedenými v citovaných ustanoveních stavebního zákona má zákonodárce na mysli zejména zabezpečení souladu s cíly a záměry územního plánování, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí apod. (§ 39 stavebního zákona). Nejvyššímu správnímu soudu je zřejmé, že krajský soud vyšel při definování pojmu veřejného pořádku pro nyní projednávaný případ právě z obsahu ustanovení § 39 stavebního zákona, a jak již kasační soud výše uvedl, nelze tomuto postupu krajského soudu ničeho vytknout. Existence dvojí odlišné projektové dokumentace je závažným nedostatkem nejen pokud jde o zabezpečení souladu předložených stanovisek vyžadovaných zvláštními předpisy ve smyslu § 37 odst. 3 stavebního zákona, ale také pokud jde o právě citovaný § 39 téhož zákona. Je tomu tak proto, že žalovaný napadeným rozhodnutím nezabezpečil soulad s cíly a záměry územního plánování, což je nepochybně i veřejným zájmem, který žalobce jako obec hájí. S touto otázkou souvisí i zpochybnění souhlasu obce jako účastníka územního řízení, neboť existence dvojí projektové dokumentace způsobila, že obec vydala souhlas s projektovou dokumentací, v níž slévárna nebyla zanesena. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že posuzované skutečnosti, jež si krajský soud vymezil pro rozhodnutí o tom, zda je či není dán správním rozhodnutím rozpor s veřejným zájmem, spadají pod žalobní bod II. písm. a) podání ze dne 5. 6. 2007. Krajský soud totiž nejdříve provedl definici veřejného zájmu pro

nyní projednávanou věc a poté rozhodné skutečnosti zvážil a posoudil. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou stěžovatelskou námitku spočívající ve výtce, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem, který kasační soud vyslovil ve zrušujícím rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dodává k posouzení právní otázky týkající se závazného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 20. 3. 2007, č. j. JMK 33321/2007, které mělo být podkladem k vydání prvostupňového rozhodnutí správního úřadu, následující úvahu. Krajský soud v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že neposkytoval-li předložený návrh dostatečný podklad pro posouzení umístění navrhované stavby nebo jiného opatření v území, zejména vlivů na životní prostředí, (což je případ, který dle krajského soudu v projednávané věci nastal, neboť chybělo závazné stanovisko JMK 33321/2007), měl stavební úřad navrhovatele (stěžovatelku) vyzvat podle § 35 odst. 3 stavebního zákona, aby návrh v přiměřené lhůtě doplnil potřebnými údaji nebo podklady, a upozornit jej, že jinak územní řízení zastaví. Postupem žalovaného, který akceptoval, že toto stanovisko nebylo podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, tak došlo k porušení procesních předpisů majících za následek nezákonné rozhodnutí, neboť byl účastníkům ve vztahu k tomuto stanovisku odňat stupeň řízení. Nejvyšší správní soud, jak již výše uvedl, zcela v souladu s názorem krajského soudu, shledal důvod pro zrušení správního rozhodnutí právě v existenci dvojí projektové dokumentace a v souvislosti s touto skutečností vzniklých zásadních nejasností ohledně relevance a souladu jednotlivých podkladů vydaného správního rozhodnutí. Ve vztahu k závěrům krajského soudu ohledně stanoviska č. j. JMK 33321/2007, je však Nejvyšší správní soud jiného názoru. V konstantní judikatuře kasačního soudu již bylo několikrát vysloveno, že odvolací orgán ve správním řízení má možnost napravit jak vady řízení, tak i vadnost prvostupňového správního rozhodnutí. Při posouzení této otázky je přitom nutné vyjít z charakteru správního řízení, které tvoří zásadně jeden celek, skládající se z řízení před orgánem prvního stupně a odvolacím orgánem, a které je zásadně ukončeno až pravomocným rozhodnutím, jímž je v případech, bylo-li prvostupňové rozhodnutí napadeno řádným opravným prostředkem, až rozhodnutí o tomto opravném prostředku. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvádí, že díky tomuto charakteru správního řízení je přípustné, aby případná pochybení a nedostatky řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně byly odstraněny, resp. napraveny v řízení před odvolacím orgánem. Je-li vada řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 – OL – 269, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 280/2004, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67, dostupné na www.nssoud.cz). Odvolací správní orgán je však povinen umožnit účastníkům řízení vyjádřit se ke všem novým podkladům rozhodnutí, které v odvolacím řízení opatří. I přesto, že se Nejvyšší správní soud neztotožnil v této části s odůvodněním nového rozsudku krajského soudu, není toto pochybení důvodem k jeho zrušení, neboť krajský soud rozhodl na základě důvodů, jež v podstatné části ob stojí. K této otázce se ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil usnesením rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaném pod č. 1865/2009 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupné též na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním

řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Vzhledem k tomu, že správní orgán bude ve věci rozhodovat znovu a na základě konkrétní projektové dokumentace, k níž se budou moci jednotlivé dotčené správní orgány znovu vyjádřit, nebylo by z hlediska procesní ekonomie a logiky věci na místě, rozhodnutí krajského soudu opětovně rušit.

Ve vztahu ke stěžovatelčině kasační námitce, již krajskému soudu vytkla, že nerozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti vedené pod sp. zn. 7 As 36/2006 Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud naopak o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl, neboť v odůvodnění uvedl, že v předchozím kasačním řízení ani v tomto řízení před krajským soudem žádné náklady žalobci nevznikly. Pro rozhodnutí o přiznání nákladů řízení účastníkovi je rozhodný až celkový úspěch či neúspěch v projednávané věci. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v řízení celkový úspěch neměla, nesvědčí jí ani právo na náhradu nákladů řízení vzniklých v předcházejícím kasačním řízení, o nichž v novém meritorním rozhodnutí rozhoduje krajský soud. Je pravdou, že celkový úspěch ve věci měl žalobce, nicméně stěžovatelce nepřísluší hájit práva třetích osob, neboť to právní řád neumožňuje. V tomto smyslu se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „do nákladů, o jejichž náhradě krajský soud rozhoduje v novém meritorním rozhodnutí poté, co jeho předchozí rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, patří jak náklady vzniklé v novém řízení před krajským soudem, tak i náklady, které vznikly v původním řízení před krajským soudem, a též náklady, které vznikly v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhodne jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s.“

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatelky opodstatněnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o tomto mimořádném oprávněm prostředku rozhodl bez prodlení věcně, tedy poté, co mu byla předložena, a po nezbytném poučení účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, dostupný na www.nssoud.cz, publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Je tomu tak proto, že za této situace nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku ani nastat.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož stěžovatelka ve věci úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce v řízení naopak úspěch měl a v souvislosti s kasačním řízením mu vznikly náklady za právní zastoupení advokátem. Tyto náklady činí celkovou částku ve výši 2856 Kč (1 úkon právní služby za 2100 Kč podle

ustanovení § 7 a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, kterým je vyjádření ke kasační stížnosti, režijní paušál ve výši 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky a 19 % daň z přidané hodnoty ve výši 456 Kč). Žalovanému správnímu orgánu v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady, jež by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost, a proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim vznikly náklady v kasačním řízení, a ve spise není ani žádný návrh, na jehož základě by mohl soud přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu